

VI KEELAND

PRIETENI

— *cu* —

Beneficii

Midnight Books
BUCUREȘTI, 2022

Capitolul 1

Natalia

— Crezi că există vreo legătură între inteligență și cât de priceput ești în pat?

Am inhalat din țigara rulată rămasă, am ținut fumul în plămâni și i-am dat jointul prietenei mele. Măcar de data asta nu m-am înecat și n-am tușit cinci minute. Niciuna din noi nu mai fumase iarbă de zece ani, cam din vremea liceului. Ni s-a părut potrivit să marcăm sfârșitul oficial al copilăriei noastre fumând ce-i confiscase Anna cu o zi în urmă fratelui ei în vârstă de șaisprezece ani.

— Urmează să mă mărit c-un bărbat care creează roboți ce pot să-nvețe cum să gândească. Bineînțeles c-am să spun că tipii inteligenți sunt mai buni la pat! Adică, Derek poate să rezolve un cub Rubik în mai puțin de treizeci de secunde. Un vagin e cu mult mai puțin complicat.

— Prietenul lui, Adam, e drăguț. Dar mi-a vorbit o oră întreagă despre un algoritm la care lucrează pentru Lindsey, un robot cu inteligență artificială. Cât a vorbit el, n-am făcut decât să folosesc alternativ cuvintele *uau* și *fascinant!* Poți să-i transmiți lui Derek că trebuie să-și găsească niște prieteni mai bătuți în cap?

Anna a inhalat și a vorbit cât a încercat să nu expire, făcându-și vocea să se înalțe cu două octave.

— A absolvit MIT¹ și lucrează la un institut tehnologic – nu prea are de unde alege bătuți în cap, a zis și și-a lovit umărul de al meu. De asta am nevoie să te muți aici. Nu mă descurc dacă sunt mereu înconjurată de oameni deștepți.

— E drăguț ce zici! am zis oftând. Măcar Adam e oarecum simpatic.

— Deci să-nțeleg că-n seara asta ai să pui capăt perioadei de abțință?

— Poate mâine seară, după nuntă, i-am răspuns afectată. Dacă are noroc. Încă mă orientez după fusul orar din New York. În seara asta cred că o să mă duc singură la culcare înainte să se aducă desertul.

Viitoarea mireasă și cu mine ne ascundeam de restul invitaților la repetiția cinei de nuntă în spatele unei arcade cu zăbrele acoperite de iederă din curtea restaurantului. O voce profundă și guturală m-a speriat de moarte și mai c-am răsturnat drăcia aia de arcadă.

— Așadar, el o să fie norocosul? Arăți la fel de bine din față precum arăți din spate, sau ești doar încrezută?

— Cine naiba...?

M-am întors și am văzut un bărbat apropiindu-se de noi din întuneric.

— De ce nu-ți vezi dracului de treaba ta? am continuat.

Tipul a mai făcut câțiva pași mari și a ajuns sub reflectorul suspendat de care noi două ne feriserăm. Ochii mai că mi-au ieșit din orbite. Era superb. Înalt, al naibii de înalt. Aveam un metru șaiszeci și cinci și purtam tocure de doisprezece centimetri, și tot trebuia să-mi întind gâtul ca să mă uit la el. Părul negru și sexy părea

¹ Massachusetts Institute of Technology (Institutul Tehnologic din Massachusetts) (n. tr.).

să aibă nevoie de o tunsoare, însă-l prindea de minune. Avea maxilarele colțuroase, pronunțate, și era bronzat și proaspăt ras, dar probabil că barba-i creștea la loc după două ore, la cât testosteron emana. Tenul bronzat îi scotea în evidență ochii de un albastru-deschis și, în jurul lor, micile riduri de expresie îi afectau perfecțiunea pielii într-un fel care mă făcea să cred că zâmbește des. Și *zâmbetul ăla...* Nu era un zâmbet obișnuit, ci mai degrabă unul schițat, superior, ca al unei pisici care a înghițit un canar.

Cu greu am reușit să fiu atentă la toate detaliile. Dar cât eu am rămas fără grai, Anna i-a cuprins gâtul cu brațele.

Speram că-l cunoaște și că nu este mai drogată decât credeam.

— Hunter! Ai reușit să vii!

Pfiu!

— Bineînțeles! N-aș rata nunta celui mai bun prieten al meu. Scuze c-am întârziat atât de mult! Am fost în Sacramento cu niște afaceri și-am fost nevoit să închiriez o mașină ca să mă întorc după ce mi-au anulat zborul în după-amiaza asta.

Bărbatul chipeș care trăgea cu urechea și-a îndreptat atenția spre mine, măsurându-mă lent, dar seducător, din cap până-n picioare. Sfârcurile mi s-au întărit cât i-am urmărit ochii albaștri ca văzduhul de după-amiază întunecându-se în nuanțele apusului încețoșat odată ce m-a examinat cu atenție.

După ce a terminat, privirile ni s-au întâlnit.

— Mda, așa este.

Poftim?

Observându-mi confuzia, Hunter m-a lămurit.

— Arăți la fel de bine din față precum arăți din spate. Ai dreptate. Tipul cu care ai de gând să te culci este al naibii de norocos.

M-a lăsat fără cuvinte. Nu-mi venea să cred ce tupeu avea individul ăsta... și, totuși, pielea începea să mă furnice.

— *Adam*, a intervenit Anna. Este partenerul ei la nuntă. Mâine seară are de gând să se culce cu *Adam*.

Dând din cap, Hunter mi-a întins mâna.

— Hunter Delucia. Ai un nume, frumoaso? Sau ar trebui să-ți spun doar cea-care-și-o-trage-cu-Adam?

Dintr-un oarecare motiv inexplicabil, simțeam până în măduva oaselor că este o idee proastă să dăm mâna. Trupurile noastre nu trebuiau să se atingă, nici măcar o dată. Totuși, am făcut-o.

— Nat Rossi, i-am răspuns și i-am dat mâna.

— Nat? E vreo prescurtare?

— De la Natalia. Dar nimeni nu-mi spune așa.

El a zâmbit din nou.

— Foarte încântat de cunoștință, *Natalia!*

Hunter mi-a ținut mâna într-a lui și apoi și-a îndreptat din nou atenția către Ana.

— Și de ce este Adam perechea frumoasei Natalia, și nu eu?

Prietena mea a pufnit zgomotos. Clar era drogată.

— Pentru că voi doi v-ați omorî unul pe celălalt.

Lui Hunter a părut să-i placă răspunsul. Pielea din jurul ochilor i s-a încrețit ușor, iar el și-a întors privirea spre mine.

— Oare așa să fie?

Am simțit o undă de electricitate între noi, deși ceva îmi spunea că este precum electricitatea iscată de

un fulger pe timp de furtună. Când l-am cunoscut pe Garrett a fost ultima oară când am simțit o reacție fizică atât de puternică față de cineva. Inima mea fragilă încă mai suferea din cauza acelui fulger.

— Îți mai aduci aminte când Andrew, fratele lui Derek, și-a pierdut locul de muncă și nu mai socializa? l-a întrebat Anna. Și că începuse să nu mai iasă așa des din casă, iar eu îmi făceam griji că se transformă într-un agorafob?

— Mda, a răspuns Hunter. Mi-aduc aminte. Au trecut câțiva ani de atunci.

— I-am sugerat să-și găsească un psihoterapeut cu care să lucreze și care să-l ajute să depășească momentele dificile și să-și învingă fricile. Și tu ce ai zis?

— Ți-am zis că ești dusă cu pluta și că lui îi trebuie un șut rapid în fundul leneș și-un loc de muncă.

Anna a zâmbit.

— Nat, aici de față, este expertă în psihoterapie comportamentală. Discută cu oamenii care au tulburări de anxietate și-i ajută să se dezvețe de obiceiurile care le creează stres.

Hunter a ridicat din sprâncene.

— Chiar există așa ceva?

Mi-am retras mâna dintr-a lui.

— Există. În mare parte, lucrez cu oameni care suferă de tulburări obsesiv-compulsive.

— Ei bine, ca să vezi! Credeam că inventezi prostiile astea.

— Hunter este constructor, a continuat Anna. Se ocupă de proiecte mari, cum ar fi centrele comerciale. Știi tu, de alea pentru care e nevoie să se defrișeze o suprafață de doi kilometri ca să construiască magazine Gap, Baby Gap și Abercrombie. L-a construit pe ăla care ocupă parțial

parcul din centru în care ne duceam în copilărie, parcul Medley. El și Derek au crescut împreună. Nu apucă să se vadă des pentru că, uneori, Hunter călătorește cu lunile prin țară pentru proiecte.

Domnul Înalt, Brunet și Superb părea mândru de prezentarea asta.

I-am zâmbit mios.

— Iubeam parcul ăla! Bine c-au mărit amprenta de carbon din Upper East Side² și ne-au pângărit mediul înconjurător!

— Îmbrățișezi copacii, nu? Se pare că Anna are dreptate. Dacă am fi împreună, s-ar putea să ne omorâm reciproc.

Mda. Anna era cu siguranță drogată.

— Nici măcar n-am mâncat de cină, subliniez eu.

— Cui îi pasă? Să mergem să luăm niște desert!

Haide!

Lingându-se pe buze, Anna s-a întors în restaurant fără noi.

Hunter a chicotit.

— Mi-a făcut plăcere să te cunosc, Natalia! Și dacă nu merg lucrurile cu Adam, rahatul ăla plicticos, stau la hotel în camera 315.

Mi-a făcut cu ochiul și s-a aplecat să-mi șoptească la ureche:

— S-ar putea să ne omorâm, dar eu vreau să mor trăgându-mi-o în draci.

— Locurile astea sunt ocupate?

Adam și cu mine tocmai ne terminam desertul când Hunter s-a apropiat și a arătat cu degetul spre cele două

² Cartier rezidențial elegant din New York (n. red.).

scaune libere din fața noastră. Perechea care le ocupase le eliberase de câteva minute.

— Da, am mințit eu.

Adam a fost destul de amabil încât să mă corecteze.

— De fapt, Eric și Kim stăteau acolo. Nat, ai uitat că și-au luat „la revedere” de la noi acum două minute?

Hunter a afișat un zâmbet larg, satisfăcut. A tras un scaun pentru partenera cu care venise la nuntă și s-a așezat chiar pe scaunul din fața mea.

— Ea este Cassie. E o zeiță a tehnologiei, a terminat la Caltech³. Cassie, ai făcut cunoștință cu Adam?

Adam s-a arătat interesat.

— Am stat foarte puțin de vorbă în după-amiaza asta. Însă nu mi-am dat seama că lucrezi în domeniul tehnologiei. Eu am terminat la MIT. Lucrez împreună cu Derek la Clique, în domeniul roboticii și programării.

Conversația dintre Adam și Cassie a luat avânt ca un tren scăpat de sub control. Niciunul din ei nu a observat privirea încruntată pe care i-am aruncat-o arhitectului fericitei potriviri făcute în raiul tocilarilor.

M-am aplecat peste masă și am zâmbit, vorbind printre dinți:

— Știi ce faci.

Foarte plin de el, Hunter s-a rezemat de spătarul scaunului, cu un rânjet până la urechi.

— Habar n-am la ce te referi.

— N-o să funcționeze.

— Cum spui tu. Dar sunt aici, dacă mai târziu ai nevoie de o alternativă.

³ California Institute of Technology (Institutul de Tehnologie din California) (n. red.).

Am băut toată cafeaua din ceașcă și mi-am aranjat partea din față a rochiei ca să-mi scot în evidență decolteul. Apoi mi-am luat șervetul de pe masă și l-am scăpat discret pe podea. Cu furculița, am luat o bucățică de prăjitură cu brânză și-am scăpat-o întâmplător în decolteu.

Hunter a urmărit tot spectacolul cu interes.

Aplecându-mă, mi-am trecut brațul în jurul bicepsului lui Adam.

— Ai un șervet? Cred că l-au luat pe al meu când au strâns masa, și se pare că m-am murdărit.

Fiind un gentleman, Adam și-a cerut scuze pentru încheierea conversației și s-a întors spre mine acordându-mi atenție. Privirea i-a căzut pe bucățica de prăjitură din decolteu, iar eu mi-am dat imediat seama că am câștigat. Triumful m-a făcut să zâmbesc mai larg când i-am permis pasionatului de tehnologie să mă ajute să curăț mizeria. Încruntarea lui Hunter mi s-a părut o victorie.

Ca să fiu sinceră, hotărâsem în timpul cinei că oricum nu urma să mă culc cu Adam. Chiar și pentru o aventură de o noapte, aveam nevoie ca între mine și bărbat să existe un soi de chimie fizică. Dar tot mi-a plăcut să mă joc cu mintea lui Hunter.

— Scap tot din mână când sunt obosită, i-am zis lui Adam. Încă nu m-am dezobișnuit de fusul orar din New York. Cred c-am să mă întorc la hotel.

— Te însoțesc, a răspuns el prompt.

Care Cassie?

Hunter n-a cedat cu ușurință, trebuia să recunosc asta.

S-a ridicat.

— Am venit cu mașina. Pot să vă duc pe amândoi. Ești gata de plecare, Cass? Presupun că toți patru suntem cazați la Carlisle, nu?

I-am zâmbit cu toată gura domnului Insistent și l-am luat pe Adam de braț.

— Am închiriat o mașină, așa că eu și Adam ne descurcăm. Totuși, mulțumesc pentru ofertă, *Tanner!*

— Hunter.

— Corect! am spus zâmbind.

Hotelul se afla doar la vreo doi kilometri în susul străzii. Când am intrat, am zărit câteva chipuri cunoscute – prieteni de-ai mirelui – în barul din hol. Aparent, petrecerea se mutase de la repetiția cinei, la hotel. Când am trecut pe lângă ei, unul dintre tipii pe care i-am recunoscut i-a strigat lui Adam să li se alătore la un pahar.

Înainte să-i răspundă, s-a uitat la mine.

— Ce zici? Rămâi să bem ceva înainte de culcare?

— De fapt, sunt epuizată din cauza diferenței de fus orar și toate care s-au petrecut. Dar tu du-te! Distrează-te!

— Ești sigură?

— Da. Am s-adorm înainte s-apuc să pun capul pe pernă.

Adam m-a îmbrățișat rapid de „noapte bună”, iar eu m-am îndreptat singură spre lift.

Chiar eram epuizată. Anna și Derek rezervaseră apartamentele de la ultimul etaj pentru invitații din afara orașului, însă eu uitasem că trebuia să introduc cartela cu care deschideam camera mea în mica fantă a liftului ca să mi se permită să urc. După ce-am apăsat butonul

de câteva ori, mi-am dat în cele din urmă seama și-am scotocit prin poșetă ca să găsesc cartela. Eram foarte concentrată căutând-o când am auzit vocea aia.

— Natalia.

Mi-am ridicat privirea din poșetă și l-am văzut pe Hunter în fața mea, cu un rânjet de dobitoc.

— Tu...

— Eu, a zis el.

M-am uitat pe lângă trupul său masiv și impunător.

— Unde-i partenera ta?

Hunter mi-a făcut cu ochiul.

— Am lăsat-o la bar cu partenerul tău, ca să aibă ocazia să se cunoască mai bine.

— Și n-ai să te simți singur? l-am întrebat cu sarcasm.

— Ba s-ar putea, dar pot să mă gândesc la o metodă ca să-ndrept situația.

— Ai de gând să te ocupi personal de asta, nu?

În cele din urmă, am găsit cartela de la cameră în haosul din poșetă. Hunter a chicotit și mi-a luat-o din mână ca să o introducă în fantă. *Bineînțeles* că eram cazați la același etaj, de vreme ce participam la aceeași nuntă. După ce ușile s-au închis, liftul a părut brusc neîncăpător. Nu mi-a fost de niciun ajutor că Hunter a stat atât de aproape de mine cât a urcat liftul. A rămas cu fața spre mine, trupul meu sesizând cu siguranță apropierea.

— Chiar nu știi cum să te porți în lift? l-am întrebat eu. Întoarce-te și holbează-te la numere, ca o persoană normală!

— De ce mi-aș pierde timpul uitându-mă la ele când priveliștea e mult mai frumoasă în direcția asta?

- Să știi că nu mă culc cu tine.
- De ce nu? Cu Adam voiai să te culci.
- Asta-i altceva.
- Cum așa?
- Pe Adam îl cunosc dinainte. E un tip de treabă.
- Și eu sunt un tip de treabă.
- Pe tine nu te cunosc.

Hunter și-a băgat mâinile în buzunare.

— Hunter Delucia, douăzeci și nouă de ani, singur, niciodată căsătorit, fără copii. Am făcut facultatea și masterul la Berkeley. Am o diplomă în inginerie arhitecturală. Am copilărit cu Derek și suntem prieteni de când eram în scutece. O să-ți garanteze că sunt un tip respectabil. Am o casă în Idyllwild, cam la o oră de fericitul cuplu, fără ipotecă. În plus, eu am construit-o și am mulți copaci pe proprietatea mea. Apropo, pentru asta ar trebui să primesc niște puncte în plus. Ultima dată am fost la doctor luna trecută și sunt sănătos tun. Și, cel mai important...

A mai făcut un pas spre mine și practic, trupurile noastre se atingeau.

— Cred că ești extrem de sexy, a continuat. Simt o atracție nebună aici și cred c-ar trebui s-o explorăm.

Am înghițit nodul din gât. Din fericire, liftul a ajuns la destinație și ușile s-au deschis la ultimul etaj. Având nevoie de niște aer care să nu miroasă a Hunter Delucia, i-am ocolit trupul bine făcut și am ieșit. M-a urmat imediat. Când m-am oprit brusc, dându-mi seama că mă-ndreptam în direcția greșită, a intrat direct în mine. M-a prins cu mâinile de șaolduri ca să mă împiedice să nu cad în nas.

- Ooo! Ești bine?
- Ce naiba? Aproape c-ai dat peste mine!

— Tu te-ai oprit din senin!

— Dacă n-ai fi stat după fundul meu, nu te-ai fi izbit de mine.

Stăteam tot în mijlocul holului și el încă mă ținea ferm de șolduri... și mă simțeam *foarte bine*. Dumnezeuule, trecuse multă vreme pentru mine. Mai bine de *doi ani*.

— Miroși incredibil! mi-a șoptit la ureche, strângându-mă un pic mai tare.

Atingerea lui m-a încălzit. Am închis ochii. *Hmmm... El și Derek sunt prieteni de când erau mici. Nu poate să fie un tip atât de rău. Poate...*

Din fericire, celălalt lift m-a salvat de la un gest nesăbuit. Cei câțiva prieteni de-ai lui Derek au ieșit din lift și n-au părut să observe ce se petrecea între mine și Hunter.

— Hei, Delucia! i s-a adresat unul dintre ei cuprinzându-i umerii cu brațul. Hai să dăm pe gât niște shoturi în camera noastră!

Mi-am limpezit gândurile și-am profitat de ocazie ca să scap, aproape fugind pe hol spre camera mea. Normal că era ultima din capăt. Hunter m-a strigat cât am băjbăit să introduc cartela în ușa. L-am ignorat și m-am grăbit să intru. Sprijinindu-mă de ușa închisă, am oftat ușurată.

Ce naiba fac? Revino-ți, Nat! Fugisem la propriu de un bărbat, în loc să-i refuz civilizată oferta sau să-i zic să se ducă dracului? Însă avea ceva care mă neliniștea și agita, de parcă aș fi avut *nevoie* să fug în direcția opusă.

O bătaie ușoară în ușa de care mă sprijineam m-a făcut să tresar.

— Natalia.

De ce dracu' trebuia să-mi spună așa?

— Dorm!

L-am auzit chicotind.

— Voiam doar să-ți spun că eu stau în camera de alături. Până și hotelul crede c-ar trebui să ne-o tragem.

Am clătinat din cap, dar am zâmbit.

— Noapte bună, Hunter!

— Noapte bună, Natalia! Abia aștept să te văd mâine!